

1. kapitola

LABYRINT

Bezdomovec sa kníše dopredu a dozadu, dopredu a dozadu, stojí na rohu ulice oproti veľkej budove Los Angeles City Hall, pripomínajúcej vztýčený falus.

Chystá sa prejsť cez ulicu, inak sa zrúti a zomrie.

No nezomrie.

Aspoň zatiaľ nie.

Po chvíli si utrie čelo, zdvihne pod pazuchu škatuľu, prešuchce sa cez ulicu.

Dobrá bábka.

Križuje úhľadné námestie, vchádza prednými dverami do ligotavej novej budovy policajného riaditeľstva a zamieri priamo k hladkej, vyleštenej drevenej priehradke bezpečnostného stanovišťa.

Bezdomovec zastane a podľa pokynov čaká na strážnika.

Strážnik sa spýta:

Želáte si?

Strážnik je zvyknutý, že sem chodievajú muži (niekedy aj ženy) v takomto stave, pýtajú jedlo, cigarety alebo chcú použiť WC, no tento bezdomovec sa len usmeje a odhalí zhnité, zmäknuté ňasná a zuby rozožraté metamfetamínom, ako idiot otrča škatuľu, bez slov strážnikovi naznačuje, aby si ju zobral.

Presne, ako som mu povedal.

Výraz na strážnikovej tvári doslova kričí:

BOMBA

Všetci sa dajú do pohybu.

Nová policajná budova má špičkové protiteroristické vybavenie – v tomto svete po 11. septembri, kde sú hlavnými terčmi útokov práve vládne budovy a štátni zamestnanci, predsa nevrazíte 437 miliónov dolárov do policajnej novostavby bez toho, aby značná časť tejto sumy nešla na bezpečnosť.

Cez zasklené steny sledujem, ako bezdomovcovi vytrhnú škatuľu z rúk.

Sedím na lavičke a popíjam mierne horkú kávu z kvalitných zrn vypestovaných v tieni.

Konečne sa to začína.

Dokážem všeličo.

Aj to, čo si ani neviete predstaviť.

Mám moc a schopnosti, ktoré presahujú možnosti človeka.

No cez stenu nevidím.

A predsa presne viem, čo sa v tejto sekunde na policajnom riaditeľstve odohráva.

Bombu už vyniesli von, aby ju mohli preskúmať pomocou najnovších prístrojov. Röntgenové lúče. Chemické testy. Každý test stojí obyvateľov Los Angeles závažnú sumu.

Starý postup bol jednoduchý: Najprv odpáliť, potom preskúmať, čo zostane.

No dnes, v tejto vypätej dobe, to už neplatí.

Keby škatuľu otvorili, všetko by sa vysvetlilo. No ja som vedel, že škatuľu neotvorila, lebo sa boja, že vnútri je bomba.

A pravdupovediac, majú pravdu. Poslal som jednu bombu.

Lenže nie v škatuli.

Bezdomovca teraz odvedú do vyšetrovacej miestnosti, kde naňho čakajú dvaja zástupcovia riaditeľa z protiteroristického.

Pozrel som sa na rozpis a presne som vedel, kto v tej miestnosti so zapáchajúcim bezdomovcom bude.

Muži s pestrou minulosťou.

A bezdomovec nepovie ani slovo. Prinajlepšom bude nesúvislo bľabotať.

Nevyžiada si právnika, neodpovie na priame vypočúvanie.
Neodváži sa.
Presne, ako som ho vycvičil.

**[Ak chcete vstúpiť do Labyrintu, choďte na stránku
Level26.com a zadajte heslo: boom]**

2. kapitola

DARK

Centrum Los Angeles, Kalifornia

Ked' Steve Dark dorazil na chaotické miesto činu v budove riaditeľstva losangeleskej polície, pokúsila sa ho zastaviť hradba uniformovaných policajtov – *Je nám jedno, s kým tu ste, vaše argumenty nás nezaujímajú a bodka*. Dark pokojne vybral z vrecka džínsov mobil, stisol tlačidlo a ukázal displej najbližšiemu policajtovi.

„Okej,“ zašomral, potom mu uvoľnil cestu. „Chlapci, je okej. Pustite ho.“

Dark mal vďaka Lise Graysmithovej stálu priepustku, ktorá ho dostala na akékoľvek miesto činu. Digitálny obraz v mobile mu umožňoval vstup do prakticky každého uzavretého policajného priestoru na celom svete. Bol to univerzálny preukaz vydaný na najvyššej úrovni a jasne hlásal: **SPOLUPRACUJTE SO MNOU, LEBO BUDE ZLE**. Dark ho získal veľmi rýchlo, no vedel, že rovnako rýchlo mu ho môžu odobrať.

Zaviedli ho do vyšetrovacej miestnosti, ktorou otriasla explózia. Dark si všimol, že výbuch bol brutálny, ale s obmedzeným dosahom: mal zabiť ľudí, čo sa nachádzali v bezprostrednej blízkosti, no budovu ponechať bez poškodenia. Miestnosti boli príliš malé, príliš dobre izolované. Výbuch by musel preniknúť cez všetky, aby budovu narušil. Dark si predstavil mäso odtrhnuté od kostí, predstavil si na stenách vyšetrovacej miestnosti rozprsknuté mazľavé časti toho, čo bolo kedysi ľudský život.

„Čo sa stalo?“

Forenzný detektív losangeleskej polície si pozrel Darkovu priepustku, potom mu vysvetlil, že v miestnosti sa s podozrivým

- teda s bezdomovcom, ktorý priniesol podozrivý balík - nachádzali dvaja detektívi.

„Ukázalo sa, že nešlo o ten balík,“ hovoril forenzný detektív. „Ten človek bol živá bomba. Pokúšame sa dať dokopy aspoň toľko, aby sme zistili, o aký typ bomby išlo.“

„Kde je ten balík?“ spýtal sa Dark.

„Vo forenznom laboratóriu. Vyžiadajte si Josha...“

„Banner? Poznám ho. Vďaka.“

Dark sa o výbuchu dopytal, keď pripravoval raňajky dcérke. Hneď si nasadil slúchadlá, napojil sa na policajnú frekvenciu a vypočul si podrobnosti. Na riaditeľstve losangeleskej polície sa objavil bezdomovec s balíkom, ktorý všetci považovali za bombu. Nevybuchol však balík, ale sám bezdomovec - zabil dvoch skúsených detektívov a šesť ľudí zranil. O niekoľko minút Dark odovzdal dcéru svokre, nasadol do mustanga a rútil sa do centra.

Nebol to obyčajný teroristický incident.

Obyčajní teroristi nezanechávajú záhadné balíky.

Steve Dark bol kedysi policajt.

Bol najlepší z najlepších, pracoval pre najelitnejšiu zložku FBI - oddelenie pre mimoriadne okolnosti. Pracoval pre svojho priameho šéfa, agenta Toma Rigginsa, ktorý v polovici osemdesiatych rokov oddelenie pre mimoriadne okolnosti vytvoril. Riggins ho vybudoval na základe programu na stíhanie nebezpečných zločincov, ktorý pôvodne vypracovali na ministerstve spravodlivosti. Riggins, Dark a ich kolegovia roky poľovali na najhorších netvorov, akých nosila zem. Dark bol väčšinou hlavným lovcem ľudí.

Až kým jeden netvor nezaútočil najhorším možným spôsobom.

Darka v Kalifornii vychovávala milujúca adoptívna rodina. Jeho noví rodičia Victor a Laura sa nazdávali, že nemôžu počať dieťa. Adoptovali si Steva. Krátko nato Laura otehotnela. Narodili sa im dvojčičky - chlapci. No aj tak Stevovi prejavovali rovnakú lásku ako jeho mladším súrodencom.

O niekoľko rokov nepolapiteľný vrah s prezývkou Škripiec Darkovu adoptívnu rodinu zmasakroval tým najbrutálnejším spôsobom, aký kedy Riggins videl. Dark z oddelenia pre mimoriadne okolnosti odišiel a utiahol sa do ústrania. Vrátil sa, až keď ho Riggins prinútil – a spolu po neľútostnej naháňačke naprieč celou krajinou Škripca chytili.

Dark však za ten úspech kruto zaplatil. Počas záverečného boja s netvorom prišiel o svoju jedinú skutočnú lásku, čo ho držala pri zdravom rozume – o manželku Sibby.

Dark odvtedy poľoval na netvorov sám a zároveň sa pokúšal vychovávať päťročnú dcéru Sibby, ktorej dal meno po jej matke. Dark poľoval na vrahov bez policajného odznaku, bez Rigginsa, bez podpory FBI, bez oficiálneho splnomocnenia.

Mal však diskrétnu podporu tichého mecenáša s takmer bezodnými vreckami a s kriminalistickým vybavením, nad ktorým by zbledli od závidi všetky policajné zložky na svete.

Táto podpora Darkovi umožnila prísť na miesto činu a robiť to, pre čo sa narodil:

Chytať netvora.

Po ceste vo výfahu a troch zákrutách čistej, jasnej, antiseptickej chodby Dark našiel laboratórium Josha Bannera.

„Čo máš, Banner?“

„Robíme všetky testy výbušnín a...“

Banner zmlkol uprostred vety a so zmäteným výrazom na tvári sa zvrtol na stoličke.

„Hej? Steve? Preboha, čo tu robíš? Hádám si sa nevrátil na oddelenie? Lebo ak si... Počkaj, neodpovedaj. Radšej to nechcem vedieť.“

Dark a Banner mali zvláštnu spoločnú minulosť. Pred piatimi rokmi Banner pomohol Darkovi vypátrať Škripca. Banner krátko nato nastúpil do oddelenia pre mimoriadne okolnosti a štyri roky s Darkom pracoval, až kým sa v jednom prípade neocitli na opačných stranách barikády. Hoci Dark si oficiálne očistil meno, uvedomoval si, že Banner je voči nemu stále ostražitý. Banner v tom prípade podľahol panike a radšej

sa vrátil na svoje staré miesto vo forenznom oddelení losangeleskej polície.

„S oddelením nemám nič spoločné,“ povedal Dark. „Takže čo bolo v tom balíku?“

„Môžem... ehm... teda, máš povolenie rozprávať sa so mnou?“ spýtal sa Banner a nervózne sa poobzeral na ostatných technikov v miestnosti.

Dark mu ukázal priepustku v mobile. „Áno, mám.“

„Tak dobre,“ prikývol Banner. Očividne mu odľahlo, že nemusí riešiť morálnu dilemu. Dark mu ukázal priepustku, Banner mu ukáže dôkazy. „V škatuli neboli nijaké výbušniny. Chlapci z protiteroristického na nej vykonali všetky možné testy, po nich ešte ja. Nebol tam ani mikrób ničoho, čo by mohlo rachnúť. A tak sme ju otvorili a našli sme v nej čosi fakt čudné.“

Banner zaviedol Darka k hlavnému stolu uprostred miestnosti. Na stole ležali tri predmety:

Rukou písaný list.

Budík.

Kresba na papieri vytrhnutom zo skicára.

„Ta-dá,“ zatiahol Banner. „Samozrejme, nič z toho nedáva zmysel.“

„Začnime listom,“ navrhol Dark.

„List je napísaný rukou, ale tlačným písmom, aké sa ťažko analyzuje,“ upozornil Banner. „Už ho skúma grafológ. Zvláštne je predovšetkým to, že napísaný je na hlavičkovom papieri losangeleskej polície, na papieri pochádzajúcom priamo z kancelárie policajného riaditeľa. Nie je to výhražný list. Aspoň nie v bežnom zmysle.“

Dark sa nahol bližšie. Na papieri bola hádanka:

**ŽENA CYAKNE MANŽELA. POTOM HO PÄŤ MINÚT DRŽÍ
POD VODOU. NAPOKON HO OBESÍ. O PÄŤ MINÚT IDÚ
SPOLU VON A UŽIJÚ SI SKVELÚ VEČERU. AKO JE TO
MOŽNÉ?**

LABYRINT

Dark sa nad tým zamyslel, no rozhodol sa ísť ďalej. Ak by tento neznámy subjekt – Labyrint – chcel, aby sa sústredili na hádanku, poslal by len ju a nič iné. No hádanka zrejme dáva zmysel v kontexte, a tak treba preskúmať ďalšie dva predmety.

Napokon, človek predsa chladnokrvne nezabije dvoch policajtov, ak nechce povedať niečo dôležité.

„Čo ten budík?“ zaujímal sa Dark. „Je na ňom niečo zvláštne?“

„Pyrotechnici sa pri snímkovaní toho čuda dosť báli,“ vysvetľoval Banner. „No neboli tam stopy výbušniny, skryté drôty ani nič podobné. Ten budík je úplne neškodný, nespúšťa nič okrem otravného zvonenia.“

Dark si prezrel malý prístroj. Budík vyzeral, akoby ho niekomu vzali z nočného stolíka v päťdesiatych rokoch. „Možno je to len súčasť testovacej jazdy.“

Takzvané testovacie jazdy boli posledný rok veľmi populárne. Pošlete časti bomby – časovače, drôty, plošné spoje –, potom sa posadíte a sledujete, ako na ne zareaguje konkrétny strážnik. Alebo ako nezareaguje. Domáci anarchisti a medzinárodní teroristi už to neraz vyskúšali. Celá Kalifornia bola ešte stále otrávená bombovým útokom na vežiak Niantic v San Franciscu pred niekoľkými mesiacmi. Bezpečnostné opatrenia, už predtým dosť prísne, boli teraz doslova drakonické. Teroristi sa riadili pravidlom, že najprv treba objaviť medzeru v bezpečnostnom systéme, až potom mínať skutočné výbušniny.

„Možno je to tak,“ pripustil Banner, „ale ako potom vysvetlíš toto?“

Banner ukázal na kresbu.

Bol to ceruzkou nakreslený portrét krásnej – a úplne nahej – ženy. Darkovi bolo jasné, že to nie je obyčajná skica anonimnej nahej modelky z nejakého ateliéru. Napovedali mu to detaily ženinej tváre. Vysoké líčne kosti, vláčny zmyselný úsmev, živá iskra v očiach. Vďaka tomu ženu jednoducho identifikoval.

„Bethany Millarová,“ vyhlásil Dark.

„Kto?“ zadivil sa Banner.